

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 5, טלפון 03-243386. תאריך: 136 מען מברק: "עודמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אבנר • הפצה: "גד" בע"מ • גזופות: "צנעקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנר • העורך: אלי תבור • עורך תכנית: יוסי שנון • עורכת כותוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מח' המודעות: רפי זכרני • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

קוראי העיתונים היומיים ודאי נחרדו השבוע למקרא הכותרות הגדולות בעמודים הראשונים, שבישרו על חשיפת רשת מיסחר סמים ליד מחנה-המטכ"ל בתל-אביב. רק שבועיים קודם לכן רגשה הארץ סביב הגילויים על ממדי התפשטות

הכתבה על הסמים (ה.ה. 2001) באיחור של 16 חודש

השימוש בסמים בקרב תלמידי בתי-הספר התיכוניים — בעקבות המעצרים והחקי רות שנערכו בקרב תלמידי בית-הספר התיכון ברמת-השרון — והנה פורטמה עדות נוספת על עישון סמים ומסחר בהם גם בקרב חיילי צה"ל באחד המוקדים הרגי שים ביותר.

העתונים שסיפרו לקוראים על הפרשה, אחרי ששני חיילים נלכדו ליד שער ויקטור שבמחנה-המטכ"ל בעת ניהול עיסקה של מכירת חשיש, דאגו לציין כי פרשת סחר הסמים במחנות צה"ל, לרבות מחנה-מ"ט כ"ל, הועלתה עוד לפני חודשים על ידי ח"כ הליכוד יצחק מודעי, שהעלה את העניין במכתב ששיגר לשר-הביטחון.

אף אחד מעיתונים אלה לא טרח לציין כי הפרשה נחשפה לראשונה ופורסמה בסומבי עוד בחודש ינואר 1976, בחקיקה ממצה ונרחבת של העולם הזה בנושא השימוש בסמים בצה"ל. כל המידע עליו התבסס ח"כ מודעי בפנייתו אל שר הביטחון בפרשה זו ושמיש השבוע הזה רקע לכתבות בעתונים בהתייחסותם אליה, נחשף על ידי העולם הזה.

בתחנה נגדל חשיש לוחם בצה"ל (העולם הזה 2001) שפורסמה ב-7 בינואר 1976, היה העולם הזה העתון הראשון שהעז לגי עת בבעיה שהיתה מעין טאבו לגבי אמצעי התיקשות במדינה. טען אז העולם הזה:

שה את גילויי וקביעות העולם הזה ב" פרשה.

בתוכנית "עלי כותרת" ששודרה בשבוע שעבר בטלוויזיה, מתח עורך היר תוכנית ומגישה, ירון לונדון, ביקורת על שתיים מהכתבות שראו אור בגיליון הש" בוע שעבר (העולם הזה 2070).

ביקורתו הראשונה התייחסה לכתבה מלאך בחוף תל-אביב שעסקה בפסל אותו מעצבת עתה הפסלת אילנה גור, המיועד להיות מוצב בחוף תל-אביב. לונדון טען כי נודע לו שהרשימה נכתבה בידי יצחק תוראל שהוא גם בעליה של גלריה "המ ציגה" את יצירות אילנה גור, דבר שיש בו פגם אסתטי חמור, אם לא למעלה מזה. "לפני שמספים מוסר לאחרים מוטב לע" שות בדקיבית בבית", יעץ לונדון. עקרונית היתה ביקורתו של לונדון מוצי דקת לחלוטין. מבחינת האתיקה העיתונאית אסור היה לאפשר לתוראל, שבנוסף להיר ותו בעל גלריה פרטית לאמנות הוא גם עובד חלקי בהעולם הזה, הפרסם ידיעות או כתבות הנוגעות לתחום עיסוקו הפרטי. כמי שהיה אחראי לפאשלה זאת, שנגרמה

ירון לונדון טעות בשיקול

מתוך טעות בשיקול, אני מסכים עם לונדון שפירסום מעין זה הוא פגם אסתטי ואחי תמור שאסור לו שיתרחש. נתאמץ להקפיד על כך יותר בעתיד. עם זאת, כדי להחמיד בביקורתו ולהחרי ריפת, עיוות מעט ירון לונדון את התמונה. כך, למשל, הוא לא סיפר לצופיו על תוכנה של הכתבה. הוא הציג בפניהם רק את הכותרת העלולה ליצור את הרושם כי ב"מלאך בחוף תל-אביב" מתכוונים לאי לנה גור עצמה ולא לשמו של פסל שהיא יוצרת. הוא קרא בפניהם קטע המספר בשבחי הפסלת, אך העלים את העובדה כי הכתבה היתה ביסודה כתבה אינפורי מטיבית ולא כתבת ביקורת. יותר מזה, לונדון טען כי הגלריה של תוראל "מציג גה" את יצירותיה של אילנה גור, בעוד שלמעשה היא הצגיגה, בעבר, תערוכה של יצירותיה, כך שפירסום הכתבה כעת אין בו כדי לתרום לעליית רווחי הגלריה בשעה זו.

תמור מכל הוא שלצורך ביקורתו הפחית ירון לונדון מערכה של אילנה גור כפסלת, הגדיר אותה כמי שאינה זוכה להצלחה אמנותית או מסחית בישראל. העובדות, ביניהן פסלה של אילנה המוצב במוסד ידו"שם בירושלים וכן מכירת כל יצירי-יהיה בתערוכה שערכה לא מכבר, טופחות על פניו של לונדון בנקודה זו.

רק לאחרונה נודע כי מוזיאון גוגנהיים בניו-יורק רכש כמה מפסליה של אילנה גור. יש להניח כי שפיטתם האמנותית של אושי מוזיאון זה עולה על זו של לונדון, כך שלא היה כל טעם לשרבב זילזול ב" ערך האמנותי של פסל אילנה גור בכי קורת הלגטימית על כתבת העולם הזה. כל אלה אין בהם כדי להמעיט מביי קורתו העניינית של לונדון, שהיא מוצי דקת ביסודה. מעולם לא התיימרנו להציג את עצמנו כמי שאינם טועים בשיקול" דעת, בהערכה או בפרסום. יתרון אינו גוף החי בזכות עצמו. הוא נעשה בידי אנשים. ואנשים מועדים לשגות.

יתרונם של העולם הזה על פני אמ צעירתיקשות אחרים במדינה, הוא בכך שהוא מעודד ביקורת גם על עצמו ותוכי נן. לא רק זה, אלא שהוא גם מתחשב

בביקורת כמידה והיא מוצדקת ואינה נוי בעת רק מרצון לקנטר. מבחינה זו דומני שביקורתו של לונדון כבר השיגה את מטרתה בכך שעוררה אור תנו לייתר הקפדה ותשומת-לב בתחום זה בעתיד.

פחות צורך לונדון בהערותו השניה. הגיליון האחרון של העולם הזה (2070) הכיל סיפור על החיפוי המוחלט שניתן לייגאל ידן עליידי עובדי מישרד-החינוך והתברבות, ובראשם השר עצמו, אהרון ידן. התנהגות השר ידן בפרשה זו היא יותר ממזורה — והיא מעוררת תמיהה אף בקרב עמיתיו וחבריו.

בהקשר זה היה נכון להזכיר כי השר אהרון ידן והפרופסור יגאל ידן, הם קרובי-מישפחה. כדי להראות זאת, הכינונו דיאגרמה מישפחתית, שהראתה את ההשר תלבות המישפחתית של השניים. לונדון לא ערער על כך שצריך היה להבליט את הקשר המישפחתי הזה, שהוא רלוונטי לסיפור.

אולם לונדון הגיב במילים נטושות ("מכר ער...") על כך שאותה סבלה הכילה גם את שמו של אשר ידן, בן-דודו של אהרון ידן. לדעת לונדון, היה זה נסיון פסול לקשר את ידן בעקפיהן בפרשת ידן, שלא היתה לו נגיעה לה.

על כך יש להעיר שתי הערות: ● הטבלה הכילה לא רק את ידן ואחי רון ידן, אלא הראתה אילן-יוחסין שהי קיף גם אנשים מכובדים כמו משה שרת, אליהו גולומב ודוב הוז. אם מותר להכניס את המכובדים, האם אסור להכניס את הפחות-מכובדים?

● גיבור הסיפור היה אהרון ידן. שמו של אהרון ידן נקשר במפורש עם שמו של אשר ידן, מאז שזה הודה בבית-המישפט שהעביר באופן בלתי-חוקי כספים לאישי מיסלגת-העבודה, וביניהם בן-דודו, שהיה או מוכ"ל המיפלגה. היה זה מעניין, ואולי גם מאלף, לדעת שהאיש המחפה על מעשיו של בן-דודו יגאל ידן הוא אותו האיש שהיה קשור גם במעשיו הפליליים של בן-דודו אשר ידן, עפ"י טענתו של זה האחרון.

הגילויים המסעירים האחרונים על חשבונות המטבע הזר בכנקים בחו"ל, ש" החזיקו רעיית ראש-הממשלה, לאה רבין

הקאריקטורה ב"ג'רוזום פוסט" אורי אבנר יחשוף

ושר-החוץ לשעבר, אבא אבן, לא נחשפו עליידי העולם הזה, אבל העובדה שבמשך שנים רבות היה זה העולם הזה שעסק, כמעט יחיד, בחשיפת פרשיות שחיתות ב" מדינה, יצרה כבר מעין מיתוס. לפיו כל חשיפת שערורייה מקורה בעיתון זה. ביטוי לכך נתן לפני שבוע הצייר קישן, במדור הקאריקטוריסטי שלו עצמות יבשות בג'רוזום פוסט.

"מי כבר יכול לחשוף את משכיות-היתר שלך בבנק?" שואל גיבור המדור את עצ" מן. והתשובה: "אורי אבנר, זה האיש!"

